

หนึ่งชายสองหญิง รักจริงแค่ไหน...อยากรู้จัง!!

นำเสนอเมื่อ : 16 พ.ค. 2552

หนึ่งชายสองหญิง รักจริงแค่ไหน...?

ในสมัยพุทธกาลนั้น มีอุบาสกคนหนึ่งเป็นคนดีมีความกตัญญูต่อบิดามารดาเป็นอย่างดี หลังจากที่ยึดถึงแก่กรรมแล้ว เขาก็เล็งดูมารดาเป็นอย่างดีให้มีความสุข ด้วยมีความตั้งใจว่า เมื่อมารดาถึงแก่กรรมเขาก็จะออกบวชเป็นสมณะในพระพุทธศาสนา แต่มารดามีความรักบุตรเป็นอย่างดีปรารถนาให้บุตรของตนมีภริยาช่วยกิจการงานในครอบครัว จึงบอกกับลูกว่า จะหาหญิงดี มาแต่งงานกับลูก ลูกก็ไม่ขัดใจแม่ ตามใจแม่ ต่อมาจึงได้แต่งงานกับหญิงที่แม่จัดหาให้

หญิงนั้น แต่แรก เป็นสะใภ้ใหม่ ได้ประพฤติตนเป็นลูกสะใภ้ที่ดี ประนินบัติดูแลแม่สามีอย่างดี แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป หญิงนั้น เห็นว่า สามีรักเธอมาก เมื่อกลับมาบ้าน ก็จะเอาอาหารรสชาติอร่อยๆ มาให้เธออยู่เสมอ มีข้าวของเครื่องใช้ดีๆ ก็จะเอามาให้เธอแต่เพียงผู้เดียว เธอก็เข้าใจไปว่า ชะรอย...สามีของเราจะเบื่อแม่แล้วกระมัง เมื่อมีอะไรดีๆ จึงไม่ได้เอาไปให้แม่ แต่เอามาให้เราแต่เพียงผู้เดียว เธอจึงมีแผนชั่วเกิดขึ้นในจิตใจ นั่นคือ แผนชั่วที่คิดจะกำจัดแม่สามีออกไปให้พ้นทาง

(เฮ้อ...ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ด้วยนะ...ไม่รักษาความดีให้ตลอดรอดฝั่ง เธอไม่รู้จักสามีเลยเธอว่า เขาไวใจเธอ เห็นว่าเธอเป็นแม่ศรีเรือน ดูแลบ้าน ดูแลแม่เป็นอย่างดี ...กลับคิดอย่างนี้ไปได้...)

เมื่อคิดดังนั้น เธอจึงเริ่มค้นหาเรื่องใส่ร้ายแม่สามีไม่ได้หยุดไม่ได้หย่อน...เช่นเวลาจัดเตรียมน้ำให้แม่สามีอาบก็เอาน้ำร้อนไปบ้าง น้ำเย็นจัดบ้าง มารดราดบนตัวแม่สามี เมื่อแม่สามีบอกว่า น้ำมันร้อนไป หรือ เย็นไป เธอก็บอกสามีว่า แม่บนแกง ต่อมาเมื่อแม่สามีบอกเธอว่า ...ลูกเอ๋ย...ที่นอนที่แม่นอนนะ มันมีตัวเรือดเต็มไปหมด ตัวเรือดมันกัดแม่ แม่นอนไม่ได้ตลอดคืนเลย ลูก..ช่วยเอาที่นอนของแม่ไปเคาะไล่ตัวเรือดหน่อยเถิดจะ....

เธอก็ช่วยด้วยการ เอาที่นอนของแม่สามีมาที่ห้องของเธอ และเอาที่นอนของเธอที่มีตัวเรือดเหมือนกัน มาเคาะไล่ที่นอนของแม่สามี แล้วเธอก็เอาที่นอนของแม่สามีไปคืน พอแม่สามีนำที่นอนไปนอน ก็ถูกตัวเรือดรุมกัดหนักกว่าเดิมเสียอีก

(ทำได้... ไม่คิดถึงบาปบุญคุณโทษ ใจเขาใจเรา ไม่แค้นบ้างให้รู้ไป...)

ต่อมา เธอก็หาเรื่องหนักกว่าเดิมอีก ก็คือ เธอเทียวถ่มน้ำลาย ขากเสลด ไปทั่วบ้าน

เมื่อสามีกลับบ้านเห็นเข้า สามีก็ถามว่า นั่นน้ำลาย เสร็จของใคร เต็มบ้านไปหมด (... แหม ..ถามเข้าทาง) เธอก็ใสความว่า อ้อ...พี่จ๋า ก็แม่ของพี่นะสิจะ เทียวถมน้ำลาย ขากเสลดไปทั่วบ้าน นองหามเทาไทรก็ไม่มีฟัง ...แม่พี่เนี่ยทั้งขีปน ทั้งบอกยาก บอกอะไรก็ไม่เชื่อ.....

แล้วเธอก็บอกต่อไปว่า แม่พี่เนี่ยทำตัวไม่น่ารักเลย นองเห็นที่..จะอยู่รวมชายคาเดียวกับแม่พี่ไม่ไหวหรอกจะ ...น้องขอให้พี่เลือกเถอะนะ..ว่าพี่จะอยู่กับใคร จะอยู่กับแม่ หรือ จะอยู่กับน้อง.... สามีได้ฟังแล้ว

ก็ประมาณว่า อั้งกิมก็ไปสักพัก....หลังจากนั่งเงียบ ซึ้งใจอยู่พักหนึ่ง เขาก็บอกกับภริยาว่า ...ถ้าหากเป็นเช่นนั้น พี่เห็นที่จะต้องตัดสินใจ...น้องเองก็ยังสาว ยังสวยอยู่ ยังมีบ้านคุณพ่อคุณแม่อยู่ แต่แม่ของพี่แก่ชรามากแล้ว แล้วก็ไม่มีลูกหลานที่ไหน จะมาดูแล เมื่อเป็นเช่นนั้น น้องก็ย้ายกลับไปอยู่บ้านของน้องเถิด พี่ไม่อาจไปกับน้องได้หรอก พี่รัก และ ห่วงแม่มาก ขออยู่ปรนนิบัติแม่ต่อไปที่นี่ต่อไป...เมื่อแม่พี่หาชีวิตไม่แล้ว พี่ก็จะหันหน้าเข้าวัดบวชจะน้อง....

เมื่อเธอได้ฟังคำตอบจากสามีเช่นนี้ อากาการเข้มขัดสันได้เกิดขึ้น(คาดไม่ถึงว่าจะเป็นอย่างนี้) คิดไม่ถึงว่าจะเป็นอย่างนี้ หนาซัด ปากสัน เกือบจะเป็นลม เมื่อเห็นสามีเด็ดเดี่ยวเอาจริง เธอจึงรู้สึก สำนึกตัว รีบกราบขอโทษแม่สามี และขอโทษสามี พร้อมทั้ง เริ่มตนทำตัวใหม่ ให้ดีกว่าเดิม และได้คิดว่า ความดีคืออะไร ต้องทำตัวอย่างไร หลังจาก เป็นกระทรงหลงทางไปสักพัก เธอก็ได้คิด....ทำตัวใหม่ ให้ครอบครัวมีความสุข.....

พระภิกษุ ในธรรมสภาได้ปรารภถึงเรื่องนี้ เมื่อพระพุทธองค์ทรงทราบเรื่อง ท่านได้ตรัสว่า อุบาสกผู้นี้ ในชาตินี้ เป็นผู้หนักแน่น ไม่เชื่อฟังคำยุแหย่ของภริยา แต่ในชาติก่อนนั้น จะเป็นเช่นนี้ก็หาไม่ พระภิกษุ จึงทูลอาราธนาให้พระพุทธองค์เล่าเรื่องราวแต่ชาติปางก่อนให้ฟัง เรื่องมีดังนี้...

ในชาตินั้น เหตุการณ์ก็ดำเนินมาเหมือนเหตุการณ์ในตอนต้นที่เล่ามาแล้ว แต่ในตอนที ภริยายื่นคำขาด ให้สามีเลือกว่าจะอยู่กับใคร ...จะเอาเมีย หรือ จะเอาแม่...วางใจเถอะ...ในชาตินั้น สามีผู้นี้ เชื่อถ้อยคำของภริยา จนไม่มีความสงสารมารดาเหลืออยู่ ความกตัญญูหายไป...เขาออกปากขับไล่มแม่ออกไปจากบ้านเสียเอง...

มารดาที่นำสงสาร ...ซอกซำทั้งใจทั้งกาย ...โซซัดโซเซออกจากบ้าน...ไปอาศัยบ้านของเพื่อนอยู่ ต่อมาไม่นาน ลูกสะใภ้ตั้งครรภ์ แล้วเที่ยวว่าประกาศว่า...นี่เจ้าขาเอ๋ย...ฉันตั้งท้องแล้ว เนี่ยพอมแม่สามีออกจากบ้าน ฉันก็ตั้งท้อง แม่สามีเนี่ยเป็นหญิงกาลกิณี ตอนนางอยู่ในบ้าน ฉันก็ไม่ตั้งท้อง พอลอกไปเท่านั้นแหละ ฉันไซ้คดีมีท้องแล้ว.....นางเที่ยวประกาศไปทั่ว จนเขาหุแม่ที่นำสงสาร

เมื่อแม่ได้สดับข่าว นางก็เสียใจ ได้ทำการกราบไหว้เทวดาฟ้าดิน และบอกว่า นางไม่เชื่อว่า ธรรมะ ยังคงมีอยู่ในโลก ทำไม ลูกสะใภ้ชั่วถึงได้ดี แต่นางผู้เป็นทั้งแม่ และ แม่สามีที่ประเสริฐ เมตตาแก่ลูกๆ กลับได้รับเคราะห์กรรมถึงเพียงนี้

จิตของนางวาจาของนางเปล่งกล่าวไปก้อง ร้องถึงอาสน์ขององค์อินทร์ผู้เป็นใหญ่ในชั้นฟ้า ต้องสองทิพยเนตรมาดูความจริง เห็นเช่นนั้น จึงคิดช่วยนาง ให้เห็นว่า **ธรรมะยังมีอยู่ในโลก**

เมื่อลูกสะใภ้คลอดบุตร พระอินทร์ได้ดูใจให้นางได้เห็นสัจจะ นางได้สัมผัสถึง ความเป็นแม่ ดวงใจของแม่ที่มีต่อบุตรเป็นเช่นไร...ทำให้นางได้ยอพระลึถึง แม่ของสามี และได้เห็นว่า นางได้ทำความไม่ดีไว้มากมายเพียงใด....เมื่อสำนึกเช่นนี้

นางจึงได้เล่าความจริงทั้งหมดให้สามีฟังว่าความจริงทั้งหมดเป็นเช่นไร นางได้ใส่ความแม่สามีมากมายอย่างไรสองสามีภรรยา กอดคอกันร้องไห้ด้วยความสำนึกผิด ก็เลยพากันออกตามหาแม่...

สามีภรรยาอุ้มลูกน้อย ออกไปตามหาแม่ เมื่อพบแม่แล้ว ได้ก้มกราบที่เท้าแม่ด้วยน้ำตานองหน้า ...แม่จำแม่ ลูกผิดไปแล้ว....ได้วิ่งวนขอรองไหแม่กลับไปอยู่ด้วยกันดังเดิม ...หัวใจแม่แสนจะเมตตา และให้อภัย เมื่อเห็นลูกสำนึกผิด รุ้ดีรู้ชั่ว แม่ก็ให้อภัย...

ทั้งหมดพากันกลับบ้าน และอยู่ร่วมกันด้วยสันติสุขตลอดมา...

ใครหนอ รักเราเท่าชีวิต ใครหนอ ปราณีไม่มีเสื่อมคลาย

ใครหนอ รักเราใช่เพียงรูปรกาย รักเขาไม่หน่ายมิดิตทำลายใครหนา

ใครหนอเห็นเราเศร้าทรวงใน ใครหนอเอาใจปลอบเราเรื่อยมา

ใครหนอ รักเราดังดวงแก้วตา รักเขากว้างกว่า พื้นพสุธานภากาศ....

ความรักย่อมไม่แบ่งแยก มาช่วยกันรัก ...มาช่วยกันสามัคคี ทำให้ครอบครัวเรามีความสุข
พลังหญิงเป็นพลังสำคัญ ทั้งแม่ทั้งเมียเป็นขวัญกำลังใจของผู้ชาย ทำอย่างไรให้ประสานน้ำใจกันได้
จะได้อยู่กันอย่างมีความสุขต้องมีธรรมประจำใจ เป็นคำตอบสุดท้าย....ถูกต้องแล้ว ค่ะ ...

ที่มา : กัจจანიชาดก